

Láska nie je slovo

Cestovala som raz autom na služobnú cestu. Sedeli sme spolu s kolegyňou v aute na zadnom sedadle, pred sebou sme mali zátylok takého nenápadného chlapca, šófera. Čakala ho svadba, a tak sme sa zhovárali o daroch. Čo by si želal a čo by mu urobilo najväčšiu radosť.

„Ja by som si želal a mal by som najväčšiu radosť, keby som mal tri ľadviny,“ povedal. Zasmiali sme sa, no ja som v spätnom zrkadle zachytila jeho vážny pohľad. Taký nezvyčajný pre chlapca, ktorý má pred svadbou. Vari len nie je vážne chorý? To sa nám nechcelo pripustiť a kolegyňa

tak všetečne poznamenala:

„A dve srdcia by si nechcel?“

Lenže chlapcovi sa očividne nežiadalo žartovať. Akoby v duchu sústredene riešil niečo, čo ho ťažilo.

„Najhoršia vec na svete je, keď sa vám narodí choré dieťa,“ poznamenala.

„Čo ty o tom môžeš vedieť, rozosmiala sa kolegyňa. No on bol stále vážny.

„Ja? Všetko,“ odpovedal.

Nezdalo sa nám, aby bolo v poriadku, že je takto naladený mladý zdravý schopný muž, preto sme trochu dobiedzali. A tak nám prezradil:

„Mám malú neterku, štvorročnú. Slniečko celej rodiny. Ale narodila sa s Downovým syndrómom. A teraz jej zlyhávajú ľadviny. No a lekári robili testy, podľa nich zistili, že som vhodný darca.“

Vyrazil nám svojím tajomstvom dych. Chvíľu sme zarazene mlčali, potom sa kolegyňa začala ošivať. Poučť ho.

„A ona je ... no, postihnutá?“ vyletelo z nej hrubo. Zahanbila som sa aj za ňu, no skôr, ako som stihla čokoľvek povedať, pokračovala:

„No, ale to nemusíš urobiť! To ti nikto nemôže zazlievať, ak na

tú operáciu nepôjdeš. Veď predsa...“ a za tým veď predsa bola jasná myšlienka – veď predsa aký zmysel môže mať zachraňovať mentálne choré dievčatko? Čo ono prinesie svojim rodičom, okrem trápenia? Čo dá spoločnosti, okrem nákladov?! A čo bude samo mať zo života?

„Len si ten svoj dar dobre rozmysli! A nikto by ho od teba nemal prijať!“

Videla som chlapcove vzdorne vystreté plecica, opäť pohľad v spätnom zrkadle a zátylok, ktorý mu očervenel.

„Mne nie je ľúto ľadviny! Ja sa len obávam, či to maličkej pomôže. A že ak nie, čo s ňou bude...“

Premýšľala som, čo by som bola schopná a ochotná urobiť v jeho situácii. A vnímala som aj postoj svojej kolegyne, ba cítila

som z neho nesúhlas: načo, pre koho je dobrá taká obeť? Veď v našom svete vyhrávajú silní, zdraví, mladí, súťaživí. Ale postihnuté dieťa s chorými ľadvinami?

Neviem, ako sa skončil príbeh dievčatka. Opakovaný test totiž ukázal, že ľadvina jej strýčka sa príjemkyni nehodí, zaradili ju preto do medzinárodnej databázy a mala čakať na vhodného darcu.

Ale príbeh toho chlapca, ochotného priniesť najvyššiu obeť za záchranu života mentálne postihnutého dievčatka, ktoré bolo slniečkom rodiny, bol už vtedy hodný zaznamenania. Nevie, či by som ho dokázala nasledovať a spomenula som si naňho v tomto predveľkonočnom čase.

Od môjho detstva v malom baníckom mestečku uprostred hôr sa mi páči atmosféra v katolíckych kostoloch pred Veľkou nocou. Organ a osobitne pieseň, ktorá sa vtedy spieva: „Lilavé pole, v ňom belie sa kríž. Vnútri mojom je útechy tiš... Lásku láskou mu zbožne sľapť, seba dal za teba: čo mal viac dať?“

*Gabriela Rothmayerová
Foto archív redakcie*

Na návšteve v Impulze

V pracovno-socializačnom centre Impulz vládol neobvyklý ruch. Mladí ľudia s mentálnym postihnutím učili deti i dospelých ako zúžitkovať kreativitu a vytvoriť čosi pekné, pre potešenie seba i blízkych.

Aj v tejto chránenej dielni si zamestnanci osvojujú praktické zručnosti a schopnosti pre potreby trhu práce. V ich ponuke nájdete drobný nábytok, interiérové doplnky, drevené hračky, dekoratívne sviečky, smaltovú bižutériu, ručne robené pohľadnice a množstvo ďalších origi-

nálnych výrobkov. Už v blízkej budúcnosti plánujú vyrábať mačacie toalety, ktoré zapadnú do nábytku a multifunkčné šamlíky v podobe zvieratiek, slúžiace aj ako vozidlo pre dieťa.

Počas dňa otvorených dverí privítali množstvo návštevníkov, medzi nimi aj základ-

né školy z Petržalky. Žiaci tam strávili predpoludnie tvorivých dielní. Výtvarníčka Jana Mareková, ktorá na post riaditeľky nastúpila pred dvoma rokmi, hovorí, že tentoraz nechceli len ukazovať, ale aj ponúkať: „Deti neprišli, len aby nás videli, klienti im mohli odovzdať svoje zručnosti. Spoločne robili sviečky, origami, magnetky, náramky priateľstva či drevené štvorlístky. Vyskúšali si tak rolu inštruktora a niečo nové sa naučili. Zároveň sme dokázali, že aj ľudia s postihnutím, sú šikovní a majú čo odovzdať.“

Do Impulzu chodia okrem zamestnancov aj klienti rehabilitačného strediska, v ktorom získavajú komunikačné, pracovné i sociálne zručnosti. Posledné obdobie bolo pre celé zariadenie úspešné. Chránené dielne uspokojili objednávky veľkých spoločností, ktorým počas roka vytvorili viac ako 4-tisíc originálnych pohľadníc a rovnaké množstvo dekoratívnych sviečok. Okrem niekoľkých ocenení za výrobky, žali

úspechy aj v plaveckej súťaži Bratislavského samosprávneho kraja. Projekt celoživotného vzdelávania im umožnil spoznávať ľudí s podobným postihnutím z rôznych krajín Európy, vďaka čomu prekonávali strach z cestovania a učili sa samostatnosti.

Ponuku dielne nájdete na stránke <http://www.psc-impulz.sk/>. Zariadenie sídli v budove Základnej školy na Žehrianskej 9 (zadný vchod). „Budeme veľmi radi, ak nás petržalskí obyvatelia prídu navštíviť osobne a vyberú si z našich výrobkov,“ odkazuje J. Mareková, ktorá nás zároveň pozýva 29. marca do DK Lúky. Na tradičnom podujatí Urobme radosť sebe aj iným Impulzáci opäť dokážu, že svoju kreativitu vedú zúžitkovať aj v podobe pekného kultúrneho programu.

Autor a foto (ld)

